

Джеймс Блекбъри

ИМПЕРИЯТА НА АНГЕЛИТЕ

© Джеймс Блекбъри, автор, 2008 г.
© Орлин Атанасов, художник, 2008 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2008 г.

ISBN 978-954-528-823-4

Джеймс Блекбъри

ИМПЕРИЯТА НА АНГЕЛИТЕ

роман

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **tryst**, 2008

ПЪРВА ЧАСТ

ЗАВРЪЩАНЕТО

*„Защото Бог не пощади и ангели,
които съгрешиха, но ги хвърли
в мрака на най-дълбоките ровове,
и ги предаде да бъдат вардени за съд“.*

II Петра 2:4

I

Тя смъкна набързо тясната, полепнала по бедрата пола. С ловко движение изхлузи и блузката през главата си. Остана само по бикини. Беше без сутиен и малките, твърди гърди се полюляваха свободно, докато подреждаше оскъдното си облекло върху облегалката на стола. Носеше съвсем символични пликчета – тънка бяла паяжина, чието предназначение е повече да покаже, отколкото да скрие.

Погледна ме закачливо, докато сядаше на леглото.

– Така ли ще останеш, сладурче?

С бавни, префинени движения освободи и последния женски аксесоар от тялото си. Докато изхлузваше тези почти незабележими дамски пликчета, съблазнително сгъваше краката си в коленете. Съзнателно бе избрала мястото фронтално срещу мен. Гледката накара кръвта да нахлуе в слепоочията ми.

Стоях в средата на стаята прав, напълно неподвижен, в нерешителност да предприема каквото и да било. Започна да ми се вие свят. Усетих как огънят на превъзбудата коварно плъзва нагоре по тялото ми.

Момичето явно се забавляваше.

– Ще продължаваш ли да стърчиш така? – попита дяволито. – Отсреща има дрогерия. Но май вече са затворили.

Срещна недоумяващия ми поглед и се затресе от смях.

– Безпокоя се за копчетата ти. Я си погледни дюкяна.

Беше остроумно девойче. Духовитостта ѝ навярно влизаше в сметката. Употребата на изтънчени условности също носеше своя чар. Джинсите ми се затваряха с цип и нямаха нито едно традиционно копче, ако не се брояха металните капси, замислени повече като декоративен елемент. В погледа ѝ проблясна предизвикателна насмешка, от което съвсем ми примая. Огледах се объркано наоколо.

– Мога да го отворя и със зъби – предложи съвсем недвусмислено. – Ще ти струва само още десет долара.

Този път изглеждаше сериозна. Демонстративно вдигна левия си крак на леглото. Десният остана на пода, като леко го измести встрани. Направи движенията с подчертана грациозност – професионалист, който си разбира от работата. Сега вече можех да виждам всичко, което тази чернокожа девойка имаше да покаже на клиент като мен. Не беше малко, ако трябва да съм докрай искрен.

– Хайде, котараче! – подкани ме момичето, облизвайки пълните си устни с игрив, сладострастен език. – Ще ме караш ли още да чакам?

Голото ѝ тяло се раздвижи похотливо на ръба на леглото. Беше с цвят на шоколад и мускули на диво животно. Налагаше се действително да побързам. Ситуацията вече не преливаше от варианти.

– Обеща ми презерватив – рекох. – Такава беше уговорката. Не си забравила, нали?

Преглъщах с усилие. При това опитвах да не отделям поглед от мургавото ѝ симпатично лице. От шията надолу тялото ѝ криеше неподозирани уловки.

Стори ми се, че изгрухтя в досада.

– Това ли било? Само бавиш купона!

Все пак свали левия си крак. Изправи се с неохота, извърна се към нощното шкафче и започна да рови в дамската си чантичка. И отзад гледано, повърхността на тялото ѝ продължаваше да наподобява меката, еластична кожа на хищник. Черна грациозна пантера, чието най-безобидно движение провокира желание за допир. Ако си достатъчно куражлия, разбира се. Ухаеше на скъп парфюм, който очевидно можеше да си позволи.

Държеше в ръката си дузина неразопаковани презервативи, когато се обърна отново. Едноцветни пакетчета с изрисувани пози от камасутра.

– Тоя модел устройва ли те, гълъбче? По три долара парчето. И мирише на мента.

Намигна ми дяволито:

– Няма да ти го включвам в сметката.

Не попадах в числото на мъжете, които познават достатъчен брой предпазни средства, когато спят с проститутки.

– Ще свърши работа. – Беше убедителен отговор на експерт в сексшоп. – Сега ли ще ми го сложиш или ще изчакаме с увертюрата?

Чернокожата хетера разкъса със зъби една от найлоновите опаковки. Извади презерватива, огледа го критично и го разтегна няколко пъти. Гумата изпляска в ръцете ѝ със специфичен звук. Някъде бях виждал продавачи на балони по подобен начин да рекламират стоката си.

– Ако питаш мене, можем да минем и без тия глупости.

Стоеше в цял ръст и мятеше насам-натам увисналия балон пред очите ми. Сякаш искаше да ме хипнотизира. И донякъде успяваше. Гърдите ѝ се полюляваха в същия такт... аха да изпадна в безпаметност. На всичко отгоре

онзи бермудски триъгълник вече ясно се очертаваше между главозамайващо дългите ѝ бедра. Колко ли моряци са се издавили там, помислих си. В слабините си усетих остра пареща болка.

– Нали видя здравната ми книжка?

Репликата ме накара да застана нащрек. Отговаряше на описанието. Ситно накъдрени коси – напълно естествени. Леко приведени рамене. Кожа с цвят на светло кафе, изтънчени маниери. Шикалкавеше за презерватива.

Проститутката дешифрира колебанието ми посвоему. Пристъпи към мен, усмихвайки се лъчезарно. Все така предизвикателно гола и, разбира се, умопомрачително достъпна.

– Ама че си шубе – рече. На лицето ѝ беше изписано майчино опрощение. – Веднага ще ти сложа качулката, малка страхлива птичко.

Тя коленичи в краката ми, гръбнакът релефно се очерта върху кадифения ѝ гръб. Навън, в нощта, някакъв клаксон изсвири с пиянска припряност. Голата жена посегна към ципа на панталона ми.

– Ще ме оставиш да освободя тоя предпазен клапан. Нали, бибчо?

Бибчо! Ама че обръщение. „Бибчото“ беше поне с десет години по-голям от „мамчето“ и на всичко отгоре криеше, където трябва, един боец, който с положителност би бил по-ефикасен без качулка.

Уви! На ченге като мен рядко му се случва да подбира ситуациите, в които ще му се наложи да реагира неадекватно. Като тая тука например. Дето съм се дегизирал на кръгъл идиот.

Направих крачка назад, колкото да не ѝ позволя да ме хване за колана. В единия от джобовете бях приготвил парите. Двеста долара. Банкнотите изшумоляха протестиращо, докато ги поставях на шкафчето до чантичката ѝ.

Гледаше ме с широко отворени очи. В зениците ѝ долових дори лека уплаха. Нещо в пилешкото ѝ мозъче блокира. Из тия среди и най-малката странност избиваше в повод за подозрение. В очите ѝ ясно можеше да се прочете: „Абе, човече, не е ли по-добре първо да ме изчукаш, а после да си оправяме сметките?“.

Оставих мозъчната ѝ машинка в положение на засечка. Обърнах се и напуснах мръсната хотелска стая. Вярно, недотам бързо, с неудобната, малко разкрячена походка на моряк от презокеански кораб.

Преди да затворя вратата зад себе си, хвърлих последен поглед към момичето на пода. Стоеше все така на колене. С презерватива в ръка, в глупаво недоумение, голо и самотно. Приличаше на прилежна монахиня, привършила с вечерната си молитва.

Впрочем защо не! Двеста долара! Съвсем не лоша сума за човек, който действително е наказан да се потруди над евангелието, преди да е съгрешил отново. Амин!

II

Полицейското ни управление е на „Норт Стрийт“. Стара попрегърбена сграда, с фасада с изглед на север и последен ремонт някъде отпреди избора на Джеферсън за президент на Съединените щати. Напоследък се улавям, че когато минавам през входа му, гледам медицинският ми картон да е под ръка. Винаги има опасност в пропуска на партера да цъфне ухилената физиономия на някой дежурен сержант, с когото се познаваме отдавна. А аз лично не си спомням из олющените помещения на Норт Стрийт“ да съм срещал служител в униформа, който да е по-духовит от хипопотам по време на дрямка и по-любезен от прегладнял чакал преди сутрешна закуска.

Този път извадих луд късмет. Минах през обширното фойе и изчаках асансьора, без някой да ме поздрави. Беше девет преди обяд и жегата тъкмо започваше да шета из улиците.

На шестия етаж, през остъклената врата на нравствения отдел, един познат офицер все пак успя да ме хване в полезрението си. Казваше се Стенд и сладко се прозяваше зад бюрото си. Зяпна, като ме видя. Или по-скоро забрави да си затвори устата.

Отначало ми помахаше за поздрав. После превключи на полицейски жаргон и сви част от пръстите на дясната си ръка. Жестът беше недвусмислен, от всички пръсти успявах да забележа само един. На всичко отгоре последва и допълнително красноречиво движение, което на всички поцивилизовани земни езици означава едно и също.

Всеки път, щом изпадна в подобна ситуация, оставам с впечатление, че цялото полицейско воинство в Керъл Сити е наясно с подвизите ми из публичните домове на Ривър Хад.

Размахах последните медицински изследвания над главата си, преди мустакатото ченге да се е досетило, че може да ме покаже и на колегите си. Ускорих крачка, за да мина по-бързо покрай залата. Онзи се ухили с усмивка на преяла хиена, докато ме изпращаше с поглед. Явно беше закусил. Имаше изненадващо доволен вид за полицай от нравствен отдел. Все едно бе видял напълно облечена проститутка в леглото на сводник по слип?

Секретарката на Шефа пак си пилеше ноктите някъде. Влязох, без да почукам. Полковникът седеше с унил вид зад отрупано с множество книжа бюро, втренчил поглед в чаша с вода. Бяло хапче с размери на копче от пижама предизвикваше фойерверк от въздушни мехури в прозрачната течност.

– Сядай, Сид – рече вяло той, посочвайки ми масивния дървен стол срещу себе си. – Сега свършвам.

Повече от ясно бе, че пак го бяха стегнали бъбреците. Нямахше доверие в лекарите и се оправяше както може. Тоест никак.

Изпи съдържанието на чашата, когато онова хапче стана тънко като цент. Загорча му в устата, като го преглъщаше. После се уригна. Махна свойски с ръка вместо извишение.

– Последните две, дето ни ги посочи, нямат и трипер – рече той, когато се изправи да изплакне чашата. – Чисти са като девственици.

В гласа му личеше повече неприязън, отколкото досада. Пак се уригна.

Прехвърлих крак върху крак и извадих цигара. Кабинетът на Шефа е от малкото помещения в сградата, където може да се пуши и без разрешение. Навсякъде другаде рискуваш да се разделиш със службата, ако те видят със запалена цигара. Правилник.

Шефа отвори дървената врата на служебния гардероб, където криеше вградена мивка. Изплакна чашата и я напълни с чиста вода. Изпи я с удоволствие, почиствайки устата си с жабуркане.

– Прегледа ли днешния брой на Мрачният почивник? – попита ме той, връщайки мивката в малкото ѝ укритие зад вратата на гардероба. Атаката в бъбреците го караше да бъде по-саркастичен отвсякога. – Май намирисва на скандал. Ще се наложи да поускорим нещата.

„Съндей Уикенд“ се оказа върху купчината отчети от последните няколко дни. Шефа ми го подаде, когато се върна зад бюрото. Поднесе ми го с два пръста като парче използвана тоалетна хартия. От бъбречната криза лицето му изглеждаше пламнало, по челото му се виждаха избил едри капки пот.

Изнесено на първа страница, заглавието веднага се набиваше в очи. Журналистът, който раздухваше скандала,

Джеймс Блекбъри

ИМПЕРИЯТА НА АНГЕЛИТЕ

Редактор **Райчо Радулов**
Художествено оформление и корица **Орлин Атанасов**
Технически редактор **Станислав Иванов**
Коректор **Галина Даскалова**

Печ. коли 20

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“
ул. „Дунав“ № 15, тел.: 987-29-24
Разпространение – тел.: 846 75 29, 846 75 65
e-mail:office@trud.bg
www.trud.cc
www.znam.bg

Печат „ИНВЕСТПРЕС“ АД

КНИЖАРНИЦА „ТРУД“
бул. „Скобелев“ № 63